

[Gunhild Due.]

ternes salgspres. For det andet er det jo ikke os eller vore ligestillede, der bliver hjemsogt af agenter. De opsøger naturligt nok de steder, hvor modstandskraften forventes at være mindst, nemlig ældre mennesker, der let lader sig forvirre, eller unge og uerfarne samt folk med små indtægter, hvor modstandskraften i forvejen er nedbrudt. Man hævder dernæst, at dørsalget har kulturel betydning. Jeg vil mene, det er direkte modsat, idet mange af de værker, der sælges på den måde, er af tvivlsom værdi, og har folk købt et sådant værk, som de skal betale af på i et par år, må det nærmest virke bogkøbsafskrækkende og ikke spor folkeoplysningsagtigt, sådan som der har stået i en af de henvendelser, vi har fået. Det er ikke folkeoplysning at prække folk dyre kogebøger på eller seksualværker eller lignende. Folkeoplysning består i at lære folk at gå ind i en rigtig boghandel eller på et bibliotek. At salget af disse værker måske sætter forlaget i stand til at udgive lodigere ting for et mere kræsent publikum, gør ikke sagen bedre i mine øjne. Det problem må der findes andre løsninger på. Det kan ikke være rimeligt, at de svage grupper, der oftest falder for agenternes talefom, skal betale for et mere købedygtigt og veluddannet publikums kulturelle behov.

Selv om man argumenterer mod mit ændringsforslag med alle mulige og umulige grunde, rokker det ikke ved den kendsgerning, at hvis man stemmer imod det, stemmer man for de velbegavede og veluddannede imod de mindre veludrustede; så stemmer man simpelt hen for de stærke imod de svage, og det gives der i virkeligheden ikke rigtig nogen undskyldning for.

Johan Asmussen: Da jeg i sin tid, i maj 1965, forberedte mig til den forrige førstebehandling af hele næringslovskomplekset, var der sælig én ting, jeg besluttede mig til; det var at benytte lejligheden til at gå kraftigt ind for, at man skulle overveje helt at stryge næringsbrevet og alt det papirkineseri og administrationsbesvær, som er knyttet til det. Det gjorde jeg med den vending, at jeg syntes, man skulle viske tavlen ren og overveje fra bunden, om næringsbrevet var nødvendigt. Forinden

havde jeg med glæde noteret, at hr. A. C. Normann forsigtigt havde bevæget sig i samme retning og antydte det, han kaldte en kættersk tanke: om man måske kunne undvære næringsbrevet. Jeg skal ikke nægte, at det var med virkelig tilfredsstillelse, jeg efter den tid konstaterede, at først og fremmest hr. A. C. Normann i taler uden for tinget, og også da lovforslaget blev gennemført i tinget i oktober 1965, med større mod og dristighed kastede sig ud i det; han tigligere havde opfattet som kætteri.

Den dristighed har under udvalgsbehandlingen forplantet sig til de øvrige partier, og vi står altså nu med et ændringsforslag, der går ud på, at man skal stryge næringsbrevet og gå over til en registreringsordning i løbet af relativt få år. Jeg kan kun hilse den udvikling med tilfredshed; jeg tror, det vil vise sig at blive en administrativ forenkling og i det hele taget en forenkling til glæde for overordentlig mange. Vi kan derfor tiltræde allerførst det pågældende ændringsforslag. I øvrigt kan vi tiltræde de andre ændringsforslag, som handelsministeren har stillet, og som er tiltrådt af udvalget eller dets flertal.

Fru Gunhild Dues ændringsforslag angående salg af bøger ved dørene kan vi ikke tiltræde. Jeg har allerede ved første behandling anført nogle argumenter herimod, og jeg skal ikke gentage dem.

Vi har i det hele taget ikke så forfærdelig meget sympati for restriktioner, heller ikke på det område, og derfor kan jeg i grunden ikke rigtig forstå, hvad de stakkels uldhandlere har gjort. Jeg har set i udvalgsbilagene, at der har været udfoldet en del arbejde fra uldhandlernes side, for at de kunne få lov til at vandre om og sælge deres varer i to amter i stedet for som nu ét. Jeg kender ikke meget til netop det specielle område, men jeg kan ikke rigtig forstå, at det skal være nødvendigt med den slags restriktioner; jeg håber, at man om ikke nu så i næste omgang kan fortsætte den liberaliserende linje, som så udmærket har været anlagt, sådan at den også kan blive effektiv på andre områder.

Hvad angår hr. Adolph Sørensens ændringsforslag om mesterbetegnelsen og mesterprøven, vil jeg sige, at vi har grundigt overvejet de argumenter derfor, som fremgår af hele materialet, og vi kan ikke være